

[Justitsministeren.]

sidesat den procedure, der er forudsat i udleveringsoverenskomsterne de nordiske lande imellem. Ulovligt er det imidlertid ikke her i landet.

Når det ærede medlem i denne forbindelse nævner, at vi burde rejse spørgsmålet også over for andre lande om hurtigere udlevering og specielt nævner tilfældet med den unge mand, der forsvandt til Hamborg med sine tyvekoster, og siger, at der nu er hengået en måned uden udlevering, vil jeg ligesom det ærede medlem hr. Lannung henvise til det arbejde, der er gjort i Europarådet med udarbejdelse af en multilateral udleveringskonvention, som Danmark for sit vedkommende tiltrådte i december 1957, men som endnu ikke er ratificeret. Så vidt jeg er orienteret, er denne konvention foreløbig kun ratificeret af et enkelt land, nemlig Sverige, men jeg tror, det vil være rigtigt at tage det spørgsmål op til undersøgelse, om ikke man også fra dansk side bør ratificere den.

Det ærede medlem rejste det principspørgsmål, om det skøn, denne lovgivning giver anledning til med hensyn til udleveringskrav, bør udøves af administrationen eller af domstolene. Jeg er naturligvis klar til at diskutere også dette spørgsmål, men jeg vil gerne pege på, at her er vi ved et af principperne i lovforslaget, hvor jeg vil bede om, at man vil udvise fornøden resignation. Jeg vil mene, det er rigtigt, at vi bliver stående ved den formulering, vi i øjeblikket har, hvor domstolene træder ind for at sikre, at de judicielle garantier for udlevering er i orden, men hvor skønnet til syvende og sidst udøves af de politiske myndigheder.

Det ærede medlem dvælede ved — det samme gjorde det ærede medlem hr. K. Axel Nielsen og vist også de øvrige ordførere — problemerne om udlevering af egne statsborgere og udlevering for politiske lovovertrædelser. Jeg har ikke meget at sige til de betragtninger, det ærede medlem fremførte.

Også det ærede medlem hr. Thestrup tiltrådte lovforslaget. Det ærede medlem nævnte, at det var nødvendiggjort af den udvikling, der er sket i forholdet de nordiske lande imellem, specielt spørgsmålet om oprettelse af det fælles arbejdsmarked. Man kunne måske som en endnu stærkere virkende grund nævne den omstændighed, at vi har fået fælles pasområde, hvad der gør det meget let at unddrage sig forfølgelse i et af de nordiske lande ved at rejse over til et af de andre.

Det ærede medlem omtalte meget udførligt spørgsmålet om den hidtidige praksis, altså den formløse praksis, og det er jo rigtigt, at netop sagen vedrørende udlevering af Karlshøj-Nielsen, der havde begået dobbelt drab og formløst blev udleveret af det svenske politi, gav anledning til, at den svenske justitieombudsmands opmærksomhed henledtes på sagen, og han tog spørgsmålet op. Jeg tror imidlertid, han har affundet sig med, hvad der skete; det er ikke mig bekendt, at der er foretaget noget over for de myndigheder, der foretog udleveringen. Men det kastede et meget stærkt lys over den kendsgerning, at fremgangsmåden i Sverige var ulovlig, rent bortset fra, at man fra svensk og norsk side må have et varmt ønske om, at vi gennemfører denne lovgivning, fordi vor hidtidige praksis har været ulovlig.

Jeg vil gerne føje til, at også set fra vort synspunkt har det interesse, at vi kan sige, at vi med gennemførelsen af denne lov skaber et klart retsgrundlag for udlevering, at vi giver den nuværende praksis de fornødne judicielle garantier, ligesom lovforslaget indebærer, at adgangen til udlevering på væsentlige punkter udvides, hvor vi må finde det rigtigt at gøre det.

Det ærede medlem hr. Thestrup nævnte det spørgsmål, som uvægerlig må melde sig for enhver, der interesserer sig for denne lovgivning, nemlig hvad der kan ske, hvis der i et nordisk land etableres en regering, som bryder med de retsgrundsætninger, der er rådende i de nordiske lande. Der-